U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem ve Vyškově**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu ve Vyškově pod sp. zn. 7 C 651/2009, o 29 895 Kč s příslušenstvím: žalobce **Ing. P. B.**, a žalovaný **J. S.,**

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu ve Vyškově pod sp. zn. 7 C 651/2009 **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu ve Vyškově ze dne 29. 12. 2009, čj. 7 C 651/2009 - 9, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Návrhem doručeným dne 22. 7. 2010 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem ve Vyškově ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 7 C 651/2009 týkající se zaplacení 29 895 Kč s příslušenstvím.

Z předložených soudních spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce uzavřel se žalovaným dne 24. 9. 2007 smlouvu *„o užívání služeb elektronických komunikací“* podle § 51 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, jejímž předmětem bylo poskytování omezeně přístupné služby elektronických komunikací uživateli (žalovanému), zejména služby mobilní telekomunikační sítě společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Za tyto služby se žalovaný zavázal platit měsíčně částku, kterou mu poskytovatel služby (žalobce) vyfakturoval. Žalovaný neuhradil dvě faktury na částku v celkové výši 17 795 Kč, proto žalobce k 1. 11. 2007 smlouvu vypověděl a požadoval po žalovaném, kromě zaplacení dosud neuhrazených faktur, smluvní pokutu účtovanou podle článku X. 3 smlouvy ve výši 12 100 Kč.

Žalobce podal proti žalovanému dne 9. 12. 2009 u Okresního soudu ve Vyškově žalobu na zaplacení částky 29 895 Kč s příslušenstvím.

Okresní soud ve Vyškově usnesením ze dne 29. 12. 2009, čj. 7 C 651/2009 - 9, řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.). V odůvodnění okresní soud uvedl, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích"), rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, Český telekomunikační úřad. Předmětem uzavřené smlouvy mezi žalobcem a žalovaným bylo poskytování telekomunikačních služeb, které lze podřadit pod ustanovení § 2 zákona o elektronických komunikacích. Z důvodu nedostatku pravomoci soud řízení zastavil s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena příslušnému úřadu.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel vychází z toho, že v posuzovaném případě žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce žalovanému služby elektronických komunikací neposkytoval, nýbrž mu pouze zprostředkovával služby elektronických komunikací, jež mu byly poskytnuty společností 4CONSULT, s. r. o. Výše uvedené vyplývá ze smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací uzavřené dne 11. 7. 2006 mezi společností 4CONSULT, s. r. o. (jako poskytovatelem) a žalobcem (jako uživatelem), podle níž žalobce neměl oprávnění služby elektronických komunikací poskytovat dalším účastníkům či uživatelům.

Ve smlouvě o *„poskytování služeb elektronických komunikací"* uzavřené podle § 269 odst. 2 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, uzavřené mezi společností 4CONSULT, s. r. o. (jako poskytovatelem) a žalobcem (jako uživatelem) dne 11. 7. 2006, byly stanoveny podmínky, za nichž společnost 4CONSULT, s. r. o. poskytovala omezeně přístupné služby elektronických komunikací uživateli, zejména služby mobilních telekomunikačních sítí. Z čl. III. odst. 3 citované smlouvy vyplývá, že převod práv a závazků uživatele vyplývajících z této smlouvy je možný pouze se souhlasem poskytovatele. Žalobce v písemnosti zaslané dne 13. 5. 2010 Českému telekomunikačnímu úřadu k citované smlouvě ze dne 11. 7. 2006 sdělil, že služby elektronických komunikací mu poskytuje společnost 4CONSULT, s. r. o., přičemž zajišťovatelem sítě elektronických komunikací je společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. K citované písemnosti žalobce přiložil rovněž přípis společnosti 4CONSULT, s. r. o. ze dne 1. 4. 2007, v němž mu bylo oznámeno, že projekt *„Poskytování služeb v oblasti GSM"* převezme nová společnost CoreTel, s. r. o. se sídlem v Brně.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem ohledně zaplacení částky ve výši 29 895 Kč s příslušenstvím se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu vymezuje ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku. Podání návrhu podléhá správnímu poplatku. Lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců"*.

Aby byla dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat v posuzovaném případě, musely by být kumulativně splněny dvě podmínky: jedná se o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé (osobnostní vymezení sporu), spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení).

Komunikační činností podle § 7 zákona se rozumí *zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů (§ 73).* Z ustanovení § 2 písm. a) dále vyplývá, že *účastníkem je každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*. Naopak *uživatelem je každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací* [§ 2 písm. b) zákona]. Podle § 64 odst. 1 zákona *je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.*

Z výše popsaného lze dovodit, že ve sporech souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikacích může být pravomoc úřadu k rozhodování sporů (§ 129 odst. 1 zákona) dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

Jelikož žalobce je osobou oprávněnou nabízet veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musel zvláštní senát zkoumat, zda je současně poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce uzavřel dne 11. 7. 2006 smlouvu *„o poskytování služeb elektronických komunikací"* se společností 4CONSULT, s. r. o.; v tomto smluvním vztahu vystupoval žalobce jako účastník, poskytovatelem služeb elektronických komunikací byla společnost 4CONSULT, s. r. o. Služby, jež byly žalobci na základě předmětné smlouvy poskytnuty, žalobce dále zpřístupnil žalovanému na základě smlouvy o *„užívání služeb elektronických komunikací"* uzavřené dne 24. 9. 2007, v níž žalobce vystupuje jako poskytovatel služeb elektronických komunikací a žalovaný jako účastník.

Z popsaného skutkového stavu je zřejmé, že předmětem smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným není samotné poskytování služeb elektronických komunikací, nýbrž následné přenechání využívání těchto služeb za podmínek, za jakých byly uvedené služby dříve poskytnuty žalobci. Žalobce tak služby elektronických komunikací sám

neposkytuje, nýbrž je *de facto* nakupuje od společnosti 4CONSULT, s. r. o. a následně prodává dalším případným zájemcům (uživatelům) na základě inominátní smlouvy nazvané *„smlouva o užívání služeb elektronických komunikací*". Uvedené vyplývá mj. ze smlouvy uzavřené se společností 4CONSULT, s. r. o. nebo z vymezení předmětu smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným, podle něhož žalobce žalovanému předává k užívání omezeně přístupné služby elektronických komunikací, zejména služby mobilní telekomunikační sítě společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s.

Služby, jež žalobce nabídl k užívání (prodal) žalovanému, jsou odvislé od smlouvy, kterou žalobce dříve uzavřel se společností 4CONSULT, s. r. o. Žalobce proto dalším uživatelům neposkytuje služby elektronických komunikací nezávisle a samostatně, nýbrž na základě smlouvy uzavřené se společností 4CONSULT, s. r. o., kterou je vázán. Pokud by byl smluvní vztah žalobce se společností 4CONSULT, s. r. o. ukončen, žalobce nebude schopen za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalovanému dále přenechávat k užívání.

Jak zvláštní senát vyslovil např. v usnesení ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 14/2010 - 8, publikovaném pod č. 2115/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, pro určení orgánu pravomocného rozhodovat spory vzniklé na základě smlouvy *„není relevantní, jak byla předmětná smlouva formálně označena, nýbrž její skutečný obsah.*" Lze proto uzavřít, že v posuzovaném případě žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sám aktivně neposkytuje, ale pouze mu prodává (přenechává k dalšímu využití) služby, k jejichž využívání je oprávněn na základě dříve uzavřené smlouvy. Nejedná se proto o poskytování služeb elektronických komunikací jako takové, nýbrž o určitý typ tzv. dealerské smlouvy [uvedený smluvní typ není v českém právním řádu výslovně upraven, ale v praxi se uzavírají tzv. dealerské smlouvy jako smlouvy nepojmenované (inominátní). Předmětem dealerských smluv je závazek dealera zařídit za úplatu určitou obchodní záležitost (zde: poskytnout možnost využívat služby elektronických komunikací), přičemž vystupuje vlastním jménem a jedná na svůj účet (srov. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kolektiv. Obchodní zákoník. 12. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 1148)]. Spor mezi žalobcem a žalovaným tedy není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nýbrž sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu mezi žalobcem a žalovaným. V takovém případě není splněna podmínka osobnostního ani věcného vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobce není osobou vykonávající komunikační činnost (není poskytovatelem služeb elektronických komunikací) a spor se netýká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích.

Na závěr zvláštní senát dodává, že otázkou interpretace ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích se v řadě svých rozhodnutí zabýval i Nejvyšší soud. Zaujal právní závěr, že *„k projednání a rozhodnutí sporu o úhradu ceny za službu elektronické komunikace není dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, nýbrž soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), neposkytuje-li osoba vykonávající komunikační činnost službu elektronických komunikací jako veřejně dostupnou podle § 2 písm. o/ citovaného zákona. (...) Za situace, kdy osobě, která*

podniká v elektronických komunikacích (§ 8 odst. 1 písm. b/ zákona o elektronických komunikacích), Úřad vydá osvědčení, podle něhož je oprávněn poskytovat službu elektronických komunikací s tím, že tato služba není poskytována jako veřejně dostupná (...), nelze dovodit, že této osobě svědčí oprávnění poskytovat veřejně dostupné služby elektronických komunikacích podle § 2 odst. 1 písm. o/ zákona o elektronických komunikacích. Není zatížena těmi povinnostmi, které osobám poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací ukládá zákon např. v § 54 odst. 1, § 61 odst. 1, § 71, § 63 odst. 2 a 3, § 88 až § 91 a § 98 odst. 3 a 4. Tyto povinnosti jsou projevem úmyslu zohlednit práva zájemců o poskytované služby z hlediska jejich informovanosti a možnosti výběru těchto služeb srovnáním jejich kvality, zajištění jejich práv na uzavření smlouvy a na garantování dostupné ceny tak, aby nikdo z nich nebyl předem z využívání služeb vyloučen a tím diskriminován. Jen ten podnikatel, pro kterého ze zákona vyplývají povinnosti, jejichž prostřednictvím je zajištěn ve výše vyloženém smyslu přístup k poskytovaným službám pro všechny uživatele za dostupnou cenu, poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle § 2 odst. 1 písm. o/ citovaného zákona.“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 33 Cdo 933/2010, nebo obdobně usnesení ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3519/2007; obě citovaná usnesení dostupná na www.nsoud.cz). Zvláštní senát se s uvedeným závěrem ztotožňuje, nicméně předesílá, že právní názor vyslovený Nejvyšším soudem je nutné vykládat ve smyslu shora uvedeného výkladu. Nejvyšší soud v citovaných případech posuzoval pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování účastnických sporů za situace, kdy předmětem sporu bylo poskytování služeb elektronických komunikací s tím, že tyto služby nebyly poskytovány jako veřejně dostupné. Nejvyšší soud, vycházeje z definice účastníka a uživatele obsažené v zákoně o elektronických komunikacích, dospěl k závěru, že Český telekomunikační úřad není povolán k řešení sporů, nejde-li o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Nicméně, jak shora vyložil zvláštní senát, nabízí-li určitý subjekt využívání služeb elektronických komunikací jako služeb veřejně dostupných, nelze bez dalšího uzavřít, že tento subjekt je osobou vykonávající telekomunikační činnost (poskytovatelem veřejně dostupných služeb), nýbrž je na místě dále zkoumat, zda služby elektronických komunikací opravdu aktivně poskytuje a činí tak samostatně a nezávisle.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zvláštní senát zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu ve Vyškově, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud ve Vyškově pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Konf 54/2010 - 14

V Brně 13. ledna 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu